

след това аз сама започнах да го питам трябва ли да изляза. Не знаех и не питах защо, но знаех, че трябва. Така почти мълчаливо се разбирахме с Вапцаров по този въпрос.

И така често се налагаше да освобождавам жилището, докато един ден Кольо ми каза: "Днес имам по-особена молба към теб - да пуснеш едни мои приятели в стаята и когато аз дойда ти вече можеш да излезеш". Другарите обикновено идваха поотделно и се събираха до 3-4 души.

На срещуположния ъгъл, по диагонал на улиците "Ангел Кънчев" и "Цар Аспарух" имаше кафене - свърталище на полицейски агенти. От там те наблюдаваха и следяха за посещенията в кооперацията. Разбира се следяха Вапцаров и неговите посетители. Това обстоятелство беше накарало Вапцаров да вземе предпазни мерки, когато идват негови другари и нелегални в квартирата. Може би към края на октомври или началото на ноември аз получих задължението да следя доли някой от посетителите на кафенето или друго съмнително лице ще влезе във входа на кооперацията. Задачата ми беше да позвъня три пъти късо. Нито веднаж не се наложи да предупреждавам за опасност.

Един, съботен ден, пак по това време, без да дочекам Бойка почнах сама да почиствам къщата. Изтръсках чергите от пода и метнах по перилата на терасата едно черджо, с което застилахме кухнята. Идвайки се на обяд Бойка разтреважена ме попита: "Кой сложи черджето върху перилата?" Отговорих ѝ "аз" - без да подозирам нещо. Тогава тя просто се струполи върху кушетката и с отмалял глас ми каза никога да не слагам там черджето от кухнята без да ми се каже. Това било знак, че полицията е идвала да търси Кольо. Тогава за пръв път бях информирана устно за опасността, на която е изложен Вапцаров, а именно, че той се намира под наблюдение на полицията и че не е изключен някой ден да потропа на вратата.

Вече казах, че Вапцаров понякога не се прибирал в къщи по няколко дена. Тогава у нас беше тежко. До късно вечер чакахме буд-